

תירגמה מאנגלית: טובה רוזן-מוקד

קונוסר של כאוס

.1

- א. סדר אלים הוא אי-סדר; ר'
 - ב. אי-סדר גדול הוא סדר. שני
- אלה חד הם. (דפי איורים).

.2

אם כל היק של האביב כחל הנה, והנו.
אם פרחי אפריקה הדרומית היו בהירים
על שלחנות קונטיקט, והנם.
אם אנגלים היו חיים בלי תה בצילון, ואכן חיים הם;
ואם כל זה הנה נוהג כסדר,
ואכן נוהג הוא; חק של נגודים טבועים,
של אחדות מהותית, הוא ערב כמו יין פורט,
כמו לטופיו השעירים של ענף,
ענף מסים, גבה, בא נאמר, במרצ'נד.

.3

ככלות הכל הנגוד הנחמד של חיים ומות
מעיד כי דברים מנגדים משתתפים באחד,
זו לפחות היתה התיאוריה, כשספרי בישופים
פרשו את העולם. לכך איננו יכולים לחזור.
העבדות המפרכסות גדולות מן התודעה הקשקשית.
אם מותר כך לומר, ובכל זאת יחס מופיע,
יחס קטן הפושה כמו צל
של ענן על חול, צורה על צלע של תל.

4.

א. ניקא, סדר ישן הוא סדר אלים.
 זה אינו מוכיח דבר. זוהי רק עוד אמת. עוד
 יסוד אחד באי-הסדר העצום של אמתות
 ב. עכשיו אפריל בשאני כותב. הרוח
 נושבת אחר ימים של גשם מתמיד.
 כל זה, נדאי, יהיה לקיץ בקרוב.
 אך ישער שאי-הסדר של אמתות יהיה פעם
 לסדר, הכי פלנטג'נטי, הכי יציב.
 אי-סדר גדול הוא סדר. עכשיו, א'
 רב' אינם כמו פסלים, מוצבים
 לראנה בלומר. הם דברים מצירים בגיר
 על המדרכה כך שאיש תפוש בשרעפיו עשוי לראותם.

5.

האיש התפוש בשרעפיו... הוא רואה את הנשר הדואה
 שבשבילו האלפים הסבוכים הם קן יחיד.

בית מלוכה אנגלי, Plantagenet, שניסה כדרכו להשליט סדר זוהר באנגליה.

איש אדום גדול קורא

היו רפאים ששבו ארצה להקשיב לפסוקיו,
 בישובו שם קורא. בקול. את הלוח הכחל הגדול.
 הם היו מערבות הכוכבים אלה שצפו ליותר.

היו אלה ששבו להקשיב לו בקראו משיר החיים,
 אודות אלפסים על האח, קדרות על השלחן, פרחי צבעוני בינותם.
 הם היו אלה שהיו עשויים לככות בפסעם יחפים אל תוך
 המציאות.

שהיו עשויים לככות ולהיות מאשרים. לרעד בקנה
 ולשוב ולככות בשחשו זאת שוב. להחליק אצבעות על עלים
 ועל הקוץ הסלילי ביותר, לאחו בכל שהנה מכער.

ולצחק, כשישב שם קורא. מעל לוח הארגמן.
 את מתני ההנה ומבעיה. את הכרות צויה:
 poesis, poesis האותיות בכתבן. השורות הנבואיות,
 אשר באלה האזנים. ובאלה הלככות הכחושים, הבלויים,
 לבשו צבע. לבשו צורה וגדל של דברים כהננתם
 ומללו עוברים את הרגש. שאותו כה חסיו.

אנא תורגמו

תחושתו של מאחז העיניים

מעופיו הנשגבים של אי-מי, אמבטי יום א' שלו,
תרועותיו בכתונות הנשמה,
קורים בשהם קורים. עננים זה כחלים
נקרו מעל הבית הריק נעלי
הרודודנדרון רשרשו בזהבם.
כמו גר שם מיישהו. שטפונות כאלה של לכן
פרצו מן העננים. כך הרוח
השליכה את עצמה המעקלת לרחב השמים.

האם יכלת לומר כי עורב-הציצה הכחל
יעוט ארצה פתאם? הן גלגל הקרנים
סביב לשמש. הגלגל מאריך ימים מן המיתוסים.
עין האש בעננים מאריכה ימים מן האלים.

לחשוב על היונה שעינה כמשי שקוף
נאננים שהם קרנות-יער, כך נדמה,
ואי קטן מלא אמוים וכוכבים:
אולי האיש הנבצר מדעת, לבדו,
רק לו הסבוי לזוג את חניו
בחיים שהם המוחש, כלה פנינית, החיים
הזורמים גם בארד החרפי ביותר.

ואלא סטובני

סולילוקווי אחרון של פילגש פנימית

העלה את אורו הראשון של ערב, כמו בחדר
בו אנו נחים, ובשל סבה של כלום, חושבים
כי העולם שבדמיון הוא הטוב המחלט.

זהו, אפוא, המפגש המעצם ביותר.
זוהי המחשבה שבה אנו אוספים את עצמנו,
מכל האדישויות, לדבר אחד;

בתוך דבר יחיד, צעיף יחיד
פרוף הדוקות סביבנו, כי דלוננו, שם חמימות,
אור, כח, ההשפעה הפלאית.

כאן, עתה, שוכחים את זולתנו ואת עצמנו,
אנו חשים באי-בהירותו של סדר, בכליות,
בידיעה, זו שקבעה את המפגש.

בתוך תחומה החיוני, בתודעה,
אנו אומרים כי אלהים והדמיון הם אחד.
כמה גבה מאיר הנר הכי גבה את האפל...

מאור זה עצמו, מתוך התודעה המרכזית,
אנו בונים מעון באויר הערב,
שבו היות יחד די הוא.

ואלאם טחורנים

מתוך "ערב רגיל בניו-הייבן"

בארץ עצי הלימון, צהב וצהב היו
צהב-כחל, צהב-ירק, צורכים בלשד-אתרגים,
תלויים על בלימה ומפוזים, הליג-לג של עופות מלהגים.

בארץ עצי האלמוסי, יורדיים נודדים
נבטו בנשים גדולות, שיצוריהן האדמונים-בשלים
נשזרו סביב-סביב למשורת הסתו העגלה.

הן גרגרו את הרישין שלהן, שם בארץ האתרוגים.
בארץ יורדי-הים הגדולים, המלים שדברו
היו רק רגבים חומים, רק עשבים לוכדים של דבור.

כשכאו יורדי-הים לארץ עצי הלימון
בסוף, באיורה הבהירה, הקשה בארד
הם אמרו: "הנה שבנו שנית לארץ עצי האלמוס
אך התקפלנו, סבנו אחור", הנה זה הינו הר
לבד משמות התאר, המרה של מלים
שהיתה לשנוי של טבע, יותר

מן ההבדל של עננים מעל לעיר.
התושבים נשתנו וכן כל הדברים הקבועים.
מלותיהם כהות-הגנן תארו מחדש את האתרוגים.